

A segítség

Szereplők

LILLA, az édesanya, 54 éves

JÁNOS, az édesapa, 55 éves

HAJNI, a lányuk, 19 éves

JANIKA, a fiuk, 24 éves

Szín: Régi bútorokkal berendezett nappali, ketten ülnek a szobában, Lilla könyvet tart a kezében, de nem olvassa, János beletemetkezve egy napilapba, bóbiskol. Esteledik, nyár vége van. Lilla sóhajtozik, nem néz Jánosra, de neki sóhajtozik, fel szeretné kelteni a férfi figyelmét. János bóbiskol, nem veszi észre. Lilla lecsapja az ölébe a könyvet, János össze-rezzen, összegyűri kissé az újságot. Lilla fintorogva néz rá.

LILLA *(enyhe számonkéréssel a hangjában)* Emlékszel a 85-ös nyárra?

JÁNOS *(csönd)*

LILLA Én egész hónapban csak feküdtem a tóban. A bőröm egészen olyan volt már, mint a mazsola. És barnultam. A nap nem süttött elég melegen, de én akkor is csak feküdtem a tóban egész nap.

JÁNOS *(csönd)*

LILLA Emlékszel? Akkor Janika még akkora volt, mint egy babszem. Egészen barna és egészen görnyedt volt. És kicsi. A vékony lábával, karjával úgy járt-kelt a strandon, görbe háttal, mint egy öregember. És cipelt, egész nap cipelt valamit.

JÁNOS *(csönd)*

LILLA Emlékszel? Na, emlékszel?

JÁNOS Emlékszem.

LILLA Emlékezz jobban!

JÁNOS *(leteszi az újságot, sóhajt, emlékszik)*

LILLA Ott feküdtem a tóban, Janika hordozta a játékait és az ég csak úgy ragyogott, egész nyáron csak ragyogott fölöttem, míg én áztam és míg Janika pakolt. *(Számonkérően a férjére néz)* Te meg néztél. Ültél egy sárga napernyő alatt, és egész nyáron csak bennünket bámultál. Mintha nem lett volna jobb dolgod. Emlékszel?

JÁNOS Emlékszem.

LILLA Szóval, mintha nem lett volna jobb dolgod.

JÁNOS *(mint betanult szöveget, darálja)* Igen, te voltál a legszebb nő abban a tóban, azon a strandon, azon a nyáron és azóta sem láttam nálad szebb nőt. *(Az újságot visszaemeli az arca elé)*

LILLA Igen. Az emberek csak suttogták, hallottam én a férfiak száját, mind azt suttogtá, hogy nézd csak, a doktornő milyen formában van. Óriási, sőt, szuper formában van. Ezt suttogták, de én hallottam, és úgy tettem, mintha nem hallanám. Csak feküdtem a tóban, az óriási formámmal és süttettem magam. Te meg néztél, igaz?

JÁNOS *(ismét gépiesen)* Igen, néztelek. Mást nem is láttam, csak teged.

LILLA Meg a Janikát.

JÁNOS Meg a Janikát, a sovány, kedves Janikát.

LILLA Hát nem volt túl kedves. Csak görnyedt, mint egy öregember. Akkoriban már olyan felelősségteljesen viselkedett. Nem is csoda, hogy úgy járt-kelt, mint egy öregember.

JÁNOS *(unottan)* Igen.

Csend.

LILLA És a férjemet is nézted?

JÁNOS Jaj, hagyjuk már ezt a témát, mindjárt itt vannak a gyerekek.

LILLA Miért, engem érdekel. Nézted a férjemet is? Vagy csak Janikát meg engem?

JÁNOS Néztem. És irigykedtem.

LILLA Nagyon? Elirigyeltél tőle?

JÁNOS Lillám, ezt már ezerszer végigbeszéltük, nem lehetne, hogy inkább hallgassunk?

LILLA *(mérgesen)* Hallgatni! Nagyon ügyes ötlet. Akkor hallgassál. *(Magsértődik, összevissza lapozgat a könyvben, majd mivel látja, hogy ezzel továbbra sem kelti fel János figyelmét, lecsapja a könyvet a padlóra és sírva kiabál)* Én miattad áldoztam fel magam és a szépségem!!!

JÁNOS Mindjárt itt vannak a gyerekek, szedd össze magad!

LILLA És én évről évre ebbe öregszem bele, hogy miattad hagytam oda mindent. Feladtam egy egész életet! Te meg újságot olvasol mellettem. Nem nézel már, János, miért nem nézel már? Megöregedtem, nincs már sehol az óriási, sőt, szuper formám, de akkor is nézhetnél. Nézzél rám úgy, mint régen!

JÁNOS Utálom a péntekeket. Ha nem dolgozom, te mindig csak nyaggatsz, mert ráérsz, és csak sorolod, hogy mi a baj veled, és hogy nem nézlek. Lilla, légy szíves, hagyd már ezt az egészet! Majd jövő pénteken végigmondjuk, megbeszéljük ugyanúgy, ahogy szoktuk. De ma ne. Mindjárt itt vannak a gyerekek. Nincs kedvem veszekedve várni őket. Tudod, milyen nehezen váltok át a veszekedésből a jókedvre. És jobb lenne inkább kímélni őket.

LILLA Igen, tudom. És igazad van. Mindjárt hazajönnek.

Csend, Lilla nézi Jánost, aki próbál olvasni, de nem megy neki, mert érzi, hogy nézik.

JÁNOS Na mi van? Nem készülsz?

LILLA Már elkészültem mindennel.

JÁNOS Akkor rakj rendet!

LILLA Már rendet raktam.

JÁNOS Még ott a könyv a padlón.

Nézik.

JÁNOS Na, vedd fel és készülj, mindjárt itt lesznek!

LILLA *(felveszi a könyvet, közben fintorogva mondja)* És én feladtam miattad mindent. Legalább sejtettem volna, hogy utána még több mindent fel kell majd adnom. Utálok a péntekeket. *(Kiabál)* Hát mondtál volna inkább te föl! Jártál volna be te a gyerekekkel a kórházba! Adtál volna föl te mindent, akkor most nem kéne hallgatnod a nyavalygásomat!

JÁNOS Édes aranyom, kérlek, szedd össze magad! Mindjárt itt vannak.

LILLA Nem szedem össze magam! Már tizenöt éve nem tudom magam összeszedni. És ez mind miattad van. Nem az én génjeimben volt az a betegség. Tőled örökölte. Csakis tőled. Különben Jánoska is beteg lett volna. Te tetted tönkre az életemet, az életünket. Te csináltál nekem beteg gyereket! *(Sír)*

JÁNOS *(leteszi az újságot, felkel, megöleli Lillát, nyugtatgatja)* Ne csináld, kérlek, ne csináld ezt! Mindjárt hazaérnek, ne erre érjenek

már haza. Ne kelljen megint ezt hallgatniuk. Tudod, milyen nehéz mind a kettőnek.

LILLA A te rákos sejtjeidet örökölte. És nem te lettél beteg. Ő betegedett meg. Te hoztad ebbe a családba ezt a kórt. Az anyád mellrákjának köszönheted. És nem bántad eléggé, nem bánkódált. Nem te mentél vele orvostól orvosig. Miattad volt az egész, és közben mit csináltál? Dolgoztál. De én feladtam mindent. És Jánoska is feladott mindent. A te beteg génjeid miatt. Ott gürizik, már évek óta ott gürizik abban a rohadt irodában, pedig mérnök lehetett volna belőle. Orvos, mint az anyja. De nem, miattad, csak és kizárólag miattad lett ilyen rossz minden... *(Sír)*

JÁNOS Lilla, kérlek, ezt fejezd be! Elég volt már! Szedd össze magad! Ne ess már megint ekkora túlzásokba. Nincs kedvem ehhez az egészhez. Mindjárt hazaérnek, ne erre kelljen hazajönniük! Mindig csak az okolás, a hibák, a túlzás...

LILLA Meg is halhatott volna. Sőt, én is meghalhattam volna! Aztán ti meg nélkülem haltatok volna meg. Mind meghalhattunk volna, és te ezt nem veszed komolyan! *(Bömbölve)* Még jó, hogy nem haltunk meg! Te fel se fogod ezt...

JÁNOS Lilla, drágám, annak a betegségnek már tizenöt éve. Most már túl kéne tenned magad rajta. Hajni egészséges, szép, minden rendben. Nem halt meg. Te se haltál meg, Jani...

LILLA *(félbeszakítja)* De, én meghaltam. Ez nem élet, én nem élek! *Kintről motoszkálás hallatszik, hangokat hallunk, közeledik Janika és Hajni.*

HAJNI *(kintről hallatszik a hangja)* Sziasztok! Na, merre vagytok? Hát látod, Jani, így várnak ezek bennünket.

Janika és Hajni bejönnek, megtorpannak a síró, ölelkező szülőkön.

HAJNI Na, ti miért sírtok?

LILLA *(bömbölve)* A boldogságtól...

HAJNI Ennyire?

JÁNOS Ennyire. *(Elengedi Lillát, a két gyerekhez megy, köszöntik egymást)* Jól utaztatok?

JANIKA Jól.

Csend. Lilla szípot, zsebkendővel törli az arcát, a két gyerek nem találja a helyét, mindenki kínosan érzi magát.

LILLA Janikám! Janikám, hát úgy hiányoztál! Mutasd magad, hadd nézzelek! De fess lettél. János, ez az én Janikám napról napra szebb és magasabb.

HAJNI Ja, már nem is látni, csak hallani.

JANIKA *(Hajnihoz)* Ne pofázz!

JÁNOS Janika, vigyázz a szádra!

LILLA Tényleg, milyen szép szád van, nem gondoltál még arra, hogy bajuszt növessz?

JANIKA Engedj már el, anyu!

Lilla ölelgeti Janikát, aki bújna ki az öleléséből, de nem tud szabadulni az anyjától.

JÁNOS Na, gyertek, üljetek le!

Lilla továbbra sem engedi el a fiát, együtt ülnek le a kanapéra. Janika egyre kínosabban érzi magát.

JANIKA Anyu, engedj már el! Sosem szoktál ölelgetni, mi bajod van? Engedj, na, engedj!

LILLA Az anyák mindig el kell, hogy engedjenek mindent... *(Sír, elengedi Janikát)*

HAJNI Azért ez furcsa. Anyu, én is itt vagyok. Ne csak a Janikát ölelgesd! Ez hallatlan!

János odaszalad Hajnihoz, megöleli.

JANIKA Igen, anyu, inkább a Hajnit ölelgesd, én már így nagyon jól vagyok.

Lilla nem engedi el Janikát.

JANIKA Haladjunk!

Lilla elengedi végre a fiát, de nem elégedett. Hajni mérgesen néz rájuk.

JANIKA Mikor eszünk?

JÁNOS Még csak most érkeztetek. Janika, várj egy kicsit! Fújjátok ki magatokat!

HAJNI Igen, anyu még nem is köszönt nekem. És nem is így szoktuk meg, nem így szokott ez lenni. Anyu, mi van ma veled? Mi bajod van?

LILLA Semmi baj nincs. Csak apád az oka, mint mindig. Péntek van, nem dolgozik, és csak idegesített egész nap. Nincs rám tekintettel. És ma rádöbentett, hogy az egész életemet feláldoztam miatta, bezzeg ő! Ő bezzeg élte vidáman az életét, mintha semmi köze

nem lett volna semmihez... Azt hiszem, mindent rosszul csináltam, igen, én csináltam rosszul mindent. És még mindig mindent rosszul csinálok. Ennek így sosem lesz vége... *(Sírni kezd)*

JANIKA *(Jánoshoz)* Régóta megy már a cirkusz?

JÁNOS Nem, még csak fél órája kezdődött. Ha előbb jöttök, akkor most nem lenne ez így.

JANIKA Én akartam már kettőkor indulni, de a Hajni nem lett kész időben. Miatta késtünk.

HAJNI Te csak hallgass és növeszd a bajszodat. Anya, mi a baj? Gyere, ölelj meg, kérlek!

LILLA Mindent, de mindent elrontottam... *(Sír)*

HAJNI Nem tudnál inkább akkor mérlegelni, mikor nem vagyok itt?

Ez nekem olyan kínos. Nehéz hetem volt. Annyira kifáradtam.

Minden este olyan fáradt voltam. És lassan, jaj, nagyon lassan múlt az idő. Én nem is értem...

Mindenki hallgat.

HAJNI Jaj, anya, kérlek. Nekem ezt nagyon szörnyű látni. Kérlek, hagyd abba a sírást. Úgy kifáradtam, komolyan.

LILLA *(tovább sír, de halkabban)*

A többiek hallgatnak, sehoiva se néznek.

HAJNI Nem tudom, mi bajom volt. Esténként, mire hazaértem, mintha egészen összementem volna. Fájt a hátam, a kezem... Alig vártam, hogy ágyba kerüljek végre. Az ember néha kifárasztja magát, aztán nem tud magával mit kezdeni. De néha meg csak úgy kifárad az ember, mintha két ember helyett dolgozott volna, két ember helyett élt volna. Úgy fájt mindenem.

LILLA *(abbahagyja a szípozást, aggódóan)* Fájt a hátad?

JÁNOS Lilla, kérlek, ne izgasd fel magad.

LILLA De most mondja a gyerek, hogy fájt a háta.

JÁNOS Jól van, *(Hajnihoz)* igaz, jól vagy, nem? Minden rendben.

HAJNI Hát kifáradtam.

JANIKA Pedig nem is csináltál semmit. Felkelsz, eszel, tanulsz, eszel, alszol, újra az egészséget ismétled az elejétől. Mi ebben a fárasztó?

HAJNI Jaj, te nem is értesz semmit. Te sosem értesz semmit! *(Lilla-hoz)* Miért nem ért ez a gyerek soha semmit, anya?

LILLA Fájt a hátad? Miért fájt a hátad?

JANIKA Túl nehéz az iskolatáska.

HAJNI Te csak tudod a hülye szakközépeddel!

JÁNOS Na, elég volt, gyerekek. Lilla, nyugodj meg, Hajninak nincs semmi baja. Igaz?

HAJNI Nehéz. Minden nagyon nehéz. És meg kéne értsetek. Nehéz így. Már csak nyolc hónap van hátra az érettségiig. És engem ez annyira nem érdekel. Mert igaz, anya, mi van, ha nem teszem le. Akkor majd jövőre letehetem, nem? Az érettségi nem múlik el. Vagy visszajön. Aztán majd leteszem, ha most nem jön össze, igaz? Olyan fáradt vagyok...

LILLA Jobban kéne vigyáznod magadra. Többet kéne pihened!

JANIKA Mit kell félni egy hülye érettségítől? Azt még a hülyék is leteszik.

HAJNI Te már csak tudod.

JÁNOS Na jó, elég volt, szerintem kezdjünk el enni. Lillám, megmelegítéd az ételt?

LILLA (*Hajnihoz*) De most is fáj a hátad?

HAJNI Igen. Olvastam valahol, hogy ha az ember nagy lelki terheket cipel a hátán, vagy mások problémáit, akkor belefájdul a háta egy idő után.

JANIKA Akkor tedd le azokat a terheket, mint az érettségit.

HAJNI Anyu, légy szíves, szólj rá!

LILLA De hogy fáj a hátad? Hasogat? Vagy nyilall? Vagy tompán? Vagy élesen? Vagy lüktet?

HAJNI Hát, úgy... fáj. Nagyon. Mondjuk, elég nagyon...

JÁNOS El kéne kezdenünk enni szerintem...

LILLA Valahogy máshogy kellett volna.

JÁNOS Lilla, kérlek!

JANIKA Anya, tényleg. Inkább kezdjünk el enni. Mindenki éhes.

LILLA Igaz, igaz. Olyan soványnak tűnsz, Janikám! Nem így kellett volna. Jobban oda kellett volna figyelnem rád. Szörnyű ez...

JANIKA Jól van, semmi baj. Csak kezdjünk már enni.

JÁNOS Majd segíték mindjárt. Mit kell megmelegíteni?

HAJNI Na jó, én tisztelettel voltam, ha ti nem akartok figyelni rám, akkor is elmondom. Majd máshogy mondom. Kedves család! Iszonyatos hetem volt. Lassan rájövök, hogy túl sok a teher jelenleg a hátamon, és szeretnék valahogy változtatni az életemen...

JÁNOS Ez nagyon jó ötlet, édes kicsi lányom. Változtass is! De előtte együnk. Úgy sokkal jobban gondolkodik az ember, mi is jobban tudunk majd figyelni.

HAJNI Úristen! Nem értitek? Döntést hoztam. Nekem most és így és ilyen nyomás mellett nem megy tovább a tanulás. Pihennem kell. Mert ha most nem teszem le az érettségít, úgy érzem, hogy semmi baj nem lesz, nem dől össze a világ. De ahhoz, hogy jövőre le tudjak érettségizni, most pihennem kéne. Kikapcsolódní, töltekezni. Erősödni. És erre megtaláltam a legjobb megoldást. Anyu, apu, én döntöttem, és arra gondoltam, hogy elmegyek világot látni. Van az a spórolt pénzetek, abból kéne, hogy adjatok egy kicsit. És majd egyszer visszaadom. Jó?

JÁNOS És hova gondoltál menni?

JANIKA De abból a pénzből nekem akartatok...

JÁNOS Janika! Légy szíves. Ne szakítsd félbe a húgodat.

JANIKA De úgy volt, hogy...

HAJNI Arra gondoltam, hogy ha máshogy nem megy, akkor elmegyek egy hajóra dolgozni.

LILLA Hajóra???

HAJNI Ha ti nem adtok pénzt, akkor sem állíthatok meg engem.

JANIKA De még tankötelezett vagy. Nem hagyhatod csak úgy ott az iskolát, te bolond.

JÁNOS Janika, moderáld magad.

LILLA János, ne bánts az én fiamat!

HAJNI Szóval arról lenne szó, hogy szeretnék utazgatni. Világot látni. Mindenfélét megismerni. Ettől megerősödnék annyira, hogy bírjam a sulí terheit. És akkor le tudnám tenni az érettségít. De így, enélkül nem megy. Így tudom, hogy nem fog menni.

LILLA Utaznál? De kivel? Menjünk veled? Apád nem tud a munkától elszakadni. Menjek én veled?

HAJNI Nem, nem, nem, nem erről van szó! Nem akarom az életeteket felborítani. Egyedül szeretnék utazni.

JANIKA Hű, de bátor lett valaki! Egyedül elutazni, hogy később legyen bátorsága az érettségít lerakni. Gratulálok.

HAJNI Hagyj már, te majom!

LILLA De hova utaznál?

HAJNI Hát mit tudom én, valahova messze. Hogy minél több tapasztalatot szerezzek. Mondjuk... *(Gondolkodik)* Eléggé szeretném megnézni Kínát. Annyi mindent gyártanak ott, hát a fél világ onnan jön. Már legalábbis a tárgyak. A telefonomat is ott gyártották, a ruháimat is ott gyártották. Szeretném megnézni

magamnak ezt a mindent gyártó országot. És lehet, hogy megismerhetném a vallásukat is.

JANIKA Azok kommunisták, te nagyon hülye.

JÁNOS Janika! Vigyázz a szádra!

LILLA De kislányom...

HAJNI A sulis megvár. Én úgy érzem, hogy most kell mennem. Amíg fiatal vagyok. Amíg mehetek. Amíg egészséges vagyok. *(Külön hangsúlyozza)* Az élet rövid. És ki tudja, mikor leszek megint beteg...

Lilla felzokog, János közelebb ül Hajnihoz, és a fejét simogatja, Lilla is odafordul, és Hajni kezét szorongatja.

JÁNOS Jaj, kislányom, ne is gondolkodj ilyesmiken! Egészséges vagy és az is maradsz, nem betegszel meg újra. És jó ötlet ez a Kína. Igazad van. Nem igaz, Lilla? Jó megismerni azt az országot, ahonnan a tárgyak érkeznek. Ahol gyártanak mindent. Milyen okos is vagy te, drága kislányom.

LILLA Nem leszel beteg, megértetted? Verd ki a fejedből ezt a gondolatot. Minden rendben. Meggyógyultál, megerősödtél, az egész életünk más már, mint régen. Minden rendben lesz.

JANIKA De akkor mi lesz az autóval? Arról volt szó, hogy bele tudtok szállni annak a használt Škodának az árába. Jani apu, nem erről volt szó?

JÁNOS Janika, ez most nem a legjobb pillanat...

LILLA Kicsi lányom, minden rendben lesz.

HAJNI Szóval használt Škoda. Janika használt Škodát kap tőletek, amíg én itt az élet és a halál között táncolok. Hát szép... Nem értem, miért nem lehet ebben a családban soha nyíltan beszélni. Miért kell titkolózni?

JÁNOS Nem akartunk titkolózni, kislányom. Csak nem volt alkalom rá, hogy elmondjuk. Tudod, mikor neked vettük azt a Mazdát, akkor Janikának megígértük, hogy majd ő is kap egy autót, ha eljön az ideje.

JANIKA Igen, és most jött el az ideje. Kész örület, hogy Hajninak új autót vettetek, nekem meg nem akartok egy használt autó árába besegíteni.

LILLA Janika, nyugodj meg. Szerintem minden rendben lesz.

JANIKA Rendben? Ez így nincs rendjén! Nekem kell az az autó. Nem tudom már tovább másokkal vitetni magamat. Nem léphetek vissza egy hülye kínai út terve miatt!

JÁNOS Azért ezt át kell gondoljuk, Hajnikám. Janikának igaza van, te még tankötelezett vagy. Mit fognak szólni az iskolában, hogy hiányozni fogsz.

HAJNI Nem érdekel, majd magántanuló leszek, és ha visszajöttem Kínából, akkor majd vizsgát teszek. *(Lelkesen)* Értsétek meg, nekem most nagyon nagy szükségem van arra a kínai útra. És csak pár hónapról lenne szó. Ki kell pihenjem magam. Annyi minden történt velem.

JANIKA Öt éve várok arra, hogy összejöjjön a pénz erre a használt autóra. Ne csináljátok ezt velem. Spóroltam, dolgoztam, mint az állat, ne most lépjete vissza!

HAJNI Te milyen önző egy dög vagy, Janika!

JÁNOS Gyerekek, tényleg ne veszekedjete. Nézzétek meg, milyen állapotba kerül tőletek anyátok!

Ránéznék Lillára, aki gyorsan sírni kezd.

JÁNOS Eljöttök, csak jól felzaklatjátok, aztán majd egy hétig vigasztalhatom, hogy újra a régi legyen.

LILLA *(sírva)* Nem baj, semmi baj. Most már minden rendben lesz.

HAJNI Hát nem! Ti ilyen könnyen elfelejtitek, hogy nekem milyen nehéz. És ha meghaltam volna? Akkor most biztos örülnél, igaz, Jani? *(Sírást színlel, de látni rajta, hogy nem sír. Mivel hatás nélkül marad a színlelés, kiszalad a szobából)*

JÁNOS Janika, szedd össze magad. Nézd meg, anyád már hogy kikészült, legalább te maradj meg az ép eszednél.

LILLA Nincs baj, mindjárt megnyugszok. Minden rendben lesz, gyerekek.

JÁNOS Janika, te elfelejtetd, hogy a húgod majdnem meghalt? Miért nem tudsz tekintettel lenni rá?

JANIKA Annak tizenöt éve!! Azóta vígan él és terrorizál bennünket. Túlélte azt a hülye betegséget, semmi baja. Csak ti jól elkényeztetétek. Az a baja. Hogy fogja magát, kitalál valami baromságot, ti meg asszisztáltok hozzá, vígan.

LILLA Nyugodj meg, kicsi fiam. Ez az egész... minden a helyére fog kerülni.

JÁNOS Nem lehetne, hogy kicsit összeszedje magát mindenki? Hajni kint sír. Lilla, beszélj a fiaddal, én visszahozom Hajnikát. *(Kimegy a lánya után)*

LILLA Kicsi fiam! Te már kiskorodban is olyan erős voltál...

JANIKA Igen, tudom, felelősségteljes voltam és öreg, már hétévesen is öregember voltam. Nem tudnál valami mással jönni, anyu? Például azzal, hogy most ideadjátok nekem azt a pénzt, és megveszem azt a használt Škodát. Hajni meg majd elmegy világot látni, ha befejezte a sulit. Le kell érettségiznie, elfelejtetted?

LILLA Te mindig mindenre gondolsz, olyan okos vagy...

JANIKA Megőszülök tőletek!

JÁNOS Na, itt vagyunk, itt vagyunk. Minden és mindenki rendben van. Igaz, Janika?

JANIKA Jó, kitaláltam a megoldást.

JÁNOS Hála istennek!

JANIKA Adjátok nekem Hajni autóját. Értsétek meg: kell egy kocsi. Hajni a sajátját nem is használja, amíg Kínában lesz, addig legalább lesz kocsim.

HAJNI (*kajánul*) Nem, azt bizony nem lehet. Autóval akarok menni Kínába.

LILLA Úristen, kislányom! Az nem veszélyes?

HAJNI Nem, ha nem térsz le a főutakról.

JANIKA Ilyen baromságokat meg honnan veszel? Te világotazó!

HAJNI Miért működne ott bármi másképp? Ott is ugyanúgy van minden, mint itt. Ha letérsz valami kis utakra, akkor az veszélyes. Ha mész a főúton, akkor nem. Ennyi.

JANIKA Te tisztára bolond vagy! (*Lillához*) Anyu, légy szíves, gondoljátok át! Ha már muszáj ennek Kínába mennie és ti tényleg odaadjátok neki a pénzt, akkor legalább küldjétek el repülővel, és akkor vihetem az autóját.

HAJNI Nem fog összejönni. Félek a repüléstől, nem bírom a rázkórást.

JANIKA Még nem is ültél repülőn!

HAJNI Hát épp azért félek. Ki tudja, meddig élek, ne egy repülőgéptől haljak meg.

JANIKA Hanem inkább az autódban?

LILLA (*higgadtan*) Gyerekek! Hagyjátok abba, nem lesz baj, érzem.

JÁNOS Gyerekek, elég lesz. Senki nem megy sehová, és senki nem vesz semmit. Mindenki marad a helyén és megesszük a vacsorát.

HAJNI De apu, én...

JÁNOS Nincs de. Össze kell szedjük magunkat. Lilla, fejezd be a sírást. Janika, teríts meg. Hajni, te pedig nyugodj meg. Meglesz az a kínai út. És nem fogsz meghalni. Én garantálom. Nem fogsz itt

nekem kínlódni. Janika meg majd elkapja az én autómat, anyátok meg abba hagyja a sírást.

JANIKA Nekem nem kell a te autód. Én azt a használt Škodát akarom! Egyszer az életben hadd legyek én előbb a ti ranglistátokon!

JÁNOS Elég legyen. Addig hagyd abba, amíg szépen mondom. Hát mit képzelsz te? Itt rinyálsz egy használt autó miatt. A húgod a halálból jött vissza, túlélte egy halálos kórt, még mint gyerek. Hát szerinted mekkora megmérettetés ez? Mekkora teher? Egy kisgyereknek való? Hát te túlélted volna?

JANIKA De az tizenöt évvel ezelőtt volt...

LILLA *(észrevétlenül kimegy, míg Janika és János veszekednek egymással)*

JÁNOS Mindegy, hallgass! Majd ha te is túlélsz gyerekként egy halálos kórt, akkor majd te is kapsz új autót és utazhatsz Kínába. De amíg nem haldokolsz és nincs baj, addig légy szíves, legyél tekintettel a kishúgodra, akinek nehéz, igenis nehéz, mert olyat élt át, amit nem él át mindenki. És légy hálás a sorsnak, hogy nem te lettél beteg, nem neked kellett kikúsznod a halál torkából. Ki tudja, te képes lettél volna-e rá...

JANIKA Hát, talán jobb lett volna. Akkor most lenne autóm, saját lakásom, mehetnék én is Kínába.

HAJNI *(Janikához)* Hogy te milyen irigy vagy! Még a halált is elirigyled a testvéredtől.

JANIKA Ez agybaj! Ez nem normális!

HAJNI Te nem vagy normális!

JÁNOS Elég legyen. Inkább azt mondjátok meg, hova tűnt anyátok!

JANIKA Csak nem tett kárt magában? Anyu! Anyu, hol vagy?

HAJNI Kárt magában... Szörnyű! Utánozó majom! Ebben a családban mindenki a halálomat irigyli. Mindenki engem akar utánozni, és senki sem ért meg! Nekem pihennem kéne, rám vigyázni kéne. És nem látnak ezek az emberek, akik elvileg a legközelebb állnak hozzám, nem látnak. Csak kihasználnak, korlátoznak, mintha nem korlátozna már tizenöt éve a halál. Ott jár mindig a nyomomban, ezt mondja mindig anyu. Hogy vigyáznom kell, rám vigyázni kell, nehogy megint megbetegedjek. De nem fogok. Nem adom meg nekik azt az örömet. És nem hagyhatom, hogy bármelyikük is meghaljon. Engem kéne sajnálniuk. *(Kimegy)*

Vége